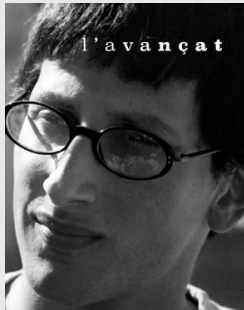

paper de vidre

segona època contes

XAVIER ZAMBRANO

29 Octubre 2019

Xavier Zambrano (Sant Sadurní d'Anoia, 1977) és llicenciat en filologia anglesa i traductor. El seu darrer poemari *Va durar* (Viena, 2017) va ser guardonat amb el Premi Josep M. López Picó de Vallirana. Anteriorment havia publicat els reculls *Malvestats i paisatges* (2014) i *Marxarà el circ* (2015). També ha publicat la novel·la negra *L'augera sang* (2016). Ha traduït obres d'Arthur Conan Doyle, R. L. Stevenson, D. H. Lawrence i Arnold Bennett. Ara publica el recull *El dolç diagnòstic* i aquí us n'avançem un dels contes.

Marca a l'aigua

L'obris tu, amb l'obrecartes de plata que et vaig regalar per tallar-me les cordes, o l'obri la teva secretària (deixa de llegir, maca) m'agrada que aquesta carta t'arribi a la feina. Vull que s'estigui colgada sota un munt de cartes inofensives —contractes per firmar, catàlegs de mocassins italians, invitacions a un nou encorbament contra la paret d'esquaix— colgada com s'està, esperant la seva ocasió de picar la mà, un escorpió sota una flosa.

Anticipes el contingut d'aquestes ratlles: l'entretinguda avorrida, l'espitregada pliterra, la sulfúrica protesta de la segona sobtadament convertida en tercera. Protesta no adreçada contra tu, diràs, sinó contra la maduresa; no contra la maduresa, diré, sinó contra la total irreverència que mostra la nova (que segurament ha tingut les penques de llegir fins aquí) per les lleis temporals del colonialisme dels cossos.

Anticipes aquestes ratlles com jo anticipava les nostres trobades una hora abans a l'hotel. Asseguda a la cadira, sense treure'm la jaqueta, mirava el llit encara sense desfer amb el recel del mariner que veu l'aigua encalmada i sap cert el cop de mar. Mirava els llençols blancs, tibats com una vitel·la que espera ser sotjada pel nostre manuscrit, el nostre pediscriu, el nostre esquitx. No gosava tocar res, però ho inspeccionava tot. Les cortesies ridícules de la casa: sabonets, raspall de dents, fil dental, gorra de bany, sals efervescents. Passava revista als penjadors de l'armari com si aquell exòtic de decapitats soldats fossin els fantasmes d'amants o voyeur condemnats per sempre a espiar les infinites variacions del tema «des persones en cambra d'hotel». Obria la nevera i llegia les gradacions etiliques de les ampolles intentant vaticinar si aquella seria una sessió d'espirtuosos o de fermentats. També comprovava el correcte funcionament d'aquella altra nevera més gèlida a força de buida: la caixa forta. Després tornava a la cadira. Mirava els llençols, provava de visualitzar per on s'esquerdaria la primera arruga, la caplletra que obria frase, l'inici d'un paràgraf mecànicament perdut a vuit grapes. M'aixecava altre cop, m'asseia nerviosa, em renyava en veu baixa... en definitiva, em comportava com si fos allhora la vigilant i la visitant d'una sala de museu.

Reservar habitació era l'única cosa que deixaves a les meves mans. Tu només insisties en les precaucions d'una discreció elemental: arribar separats i canviar sovint d'hotel. Així que fent ús d'aquesta meua única potestat, anéssim on anéssim, sempre em reservava aquesta hora prèvia, aquesta cita amb l'escenari de la cita.

Un retruc solemne a la porta l'anunciava. No sabies ni t'interessava si feia cinc o cinquanta minuts que era allà. Jo obria i m'enretirava, el temps just de veure com el teu rostre cantellut de permanent somriure horitzontal s'esmunyia furtiu per la porta entreoberta. Entraves acompanyat del teu rondineig, una sota veu incomprensible contra les reunions, contra el trànsit, contra el món que tancaves amb la porta. De seguida callaves. Al lavabo t'afaitaves en silenci amb la maquineta de cortesia i el minso tub de crema que mai no fa bromera. T'empenyaves si l'hotel no oferia *aftershave*, potser molest per no poder recrear l'arquetip publicitari del mascle que es bufeteja les galtes com a pròteg al bufeteig de natges.

Contra la platònica imatge de les dues mitges taronges, els nostres encontres participaven més de la topada de la mitja taronja amb l'espremedor. El teu ideal seria rebregar el meu cos fins a fer-ne una bola de paper com les que encistelles en les hores mortes d'oficina. Però la carn té més memòria que el paper i després de les teves masegades recupera la seva forma originària, per bé que enrogida.

Cal recordar que tresies les cordes i em lligaves amb una passada doble? El teu és un sadisme de novel·leta suada dels Encants, maldestre, tòpic, reiteratiu. Tanta és la teva compulsió de repetició que hi ha regions senceres del meu cos que desconeixes. El colonialisme dels cossos? Ets com el cavaller britànic que no abandona mai les sales del club d'oficials i juga al bridge mentre inclassificats insectes se'l miren des de la finestra. Hi ha regions de mi per tu inexplorades, pigues amb el contorn del llac Tanganyika, estretors més compromeses que la travessa Hinterstoisser. Saps on són les fonts del Nil o el rombe de Michaelis? Amb tot, els prodigis d'autocontrol com tu mai no podreu conèixer els delits de l'entrega absoluta, acrítica.

Diràs, i en aquest punt el meu psicoanalista confirmaria el diagnòstic profà, que el meu masoquisme també és adoptat, la pulsio de cobrar-me l'èxit amb sang, la mala consciència de la directora d'escena cansada de fer ballar titelles per platees cada cop menys exigents. Però tu i el meu psicoanalista teniu dues coses en comú: sou de poques paraules i no sabeu de la missa la meitat. «Yuppie agressiu busca artista neuròtica», seria ridícul si no fos tan sòrdidament humà.

Hi ha una sola àrea on et concedo el benefici de la inventiva. Ets capaç de dir els penjaments més salvatges de la teva dona. La teva habitual grisalla lèxica es torna polsèmica quan, amb les barres desencaixades i els ulls al sostre, escales un crescendo d'obscentats fins a arribar al replà de l'insult perfecte on extravasava.

Cal recordar que per impedir que els crits s'escapessin de l'habitació, trastocant el catàleg previsible dels somnis d'algun viatjant de comerç, havíem de tancar i barrar totes les finestres? A l'estiu, l'habitació es convertia en un forn on es coïen a foc lent dues peces de contorns líquefactes. A l'hivern, les finestres s'embafeien i em feies escriure, amb la llengua o el nas, paraules absurdes al vidre. Sense acabar-t'ho de creure, l'escarrassaves amunt i avall de l'habitació, calculant distàncies i angles d'impacte del fuel, coregint la posició del meu cos amarat de suor. El rostre afuat pel desig quan em miraves a mi, la mirada estulta quan miraves l'escampall d'eines. Com el manyà davant d'un pany inconegut, ignoraves quina clau obria la porta del dolor perfecte, just, necessari. Un dolor que fos com un canvi de temps, sense agent, sense receptor.

Quan tot passava i tu te n'havies anat sense dir res, dreta al costat del llit tempestejat, em mirava al mirall, blanca com un glop de llet, els ulls d'un blau dolorosament lluent, els cabells arissats i esquerps, filferros suspesos sobre un lòbul caragoli.

Inspeccionava colzes i genolls encetats pel lleixiu dels llençols. Resseguia les nafres a la pell deixades per estris incisius com una pregunta de la qual ja se sap la resposta. S'acesejava els membres enramats. No em descurdava de repassar aquelles altres marques escampades per la pell de l'habitació. És impossible que el personal d'un hotel, per més higiènic que sigui, esborri per complet les traces dels hostes successius. Com esborrar la marca d'uns talons clavats a la capçalera del llit o la cortina estilgarsada d'una unglada? Per això dormir en un hotel és com participar en una sessió de nigromància.

Diràs que tot això no és més que un despit vagament literaturitzat, la rabieta de qui és incapaç de donar una puntada als collons si no és amb els sis peus de l'hexàmetre. Per què, diràs, acudia jo puntual com un clau a les dues trobades setmanals? En tot cas un clau encavat, diré. Hi ha més coses entre el cel i la terra de les que la teva miop filosofia és capaç d'albirar. No precipitis les conclusions. L'escorpió encara no ha ensenyat el fibló. Suspèn el judici fins a les últimes ratlles.

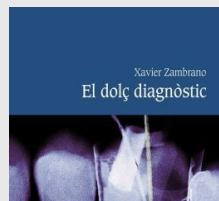
No és cert que sempre te n'anelessis sense dir res. A vegades, deixaves a l'habitació una burla seca contra la meua afició a col·leccionar els papers de carta que ofereixen encara molts hotels. Ja ningú escriu cartes, és cert, ni ningú s'està prou temps als hotels per somiar amb la resposta. M'agraden els costums anacrònics com aquest, romanalles d'altres èpoques, si no més felices, almenys més cerimonioses. Em pujava al cap l'olor d'aquells papers, la capçalera amb l'emblema de la casa, el *paper à en-tête* presidint el blanc inviolat, aquell blanc que quan l'establiment era de nota, amagava la brutor secreta de la marca a l'aigua. Marca a l'aigua! La sola paraula basta per rebotè'm des d'aquesta maduresa malsoferta de retorn a la infantesa. Santa literalitat d'aquella nena que es pensava que el paper amb marca a l'aigua amagava una gota real d'aigua entre les seves fibres. Estripava tot de papers que trobava per l'escriptori del meu pare, decebuda en comprovar que aquells dibuixos i filigranes no es vessaven per l'estrip. Decebuda de no poder-me beure l'aigua del paper.

En aquelles habitacions d'hotel, a soles altre cop amb les coses, el blanc del paper de carta m'ullprenia. Em semblava injust que els llençols tinguessin el blanc trencat i el paper seguis igual, impertèrit, niví. Aviat vaig sentir la necessitat d'emplenar-lo. Asseguda al llit, escrivia. Els llençols humitejats sovint tacaven el paper i en aquelles ocasions certament es podria dir que la meua era una prosa fluida. Molts cops escrivia amb la mà encara balba per les cordes. Escrivia el que acabava de passar amb el llenguatge lacònic de les acotacions escèniques: «Entra el RUMOR, amb un vestit tot pintat de llengües». M'esmerçava a anotar puntualment, com si fos una exhibició de mnemotècnica, la literalitat exacta de les teves bravates i accions. Per dir-ho en el teu llenguatge, aixecava acta de la reunió.

Les primeres cartes les vaig desar dins un calaix, però feien tristesa unes cartes sense ensobrar, sense mata-segellar, sense obliterar. Vaig decidir anar-les enviant a la mestressa, la paisana, la legítima, aquella amb qui mai fas cap plagasitat.

Diràs que no em creies adepta als girs melodramàtics. Pensaràs com excusar-te davant la senyora, amb quina fabricació febril tapar les vergonyes d'unes cartes capaces «d'incendiar una estàtua de marbre». No cal que t'hi capiquis. Tot està perdonat des de sempre. No soc de tirar la pedra i amagar la mà. L'escorpió pica de front encara que ho faci amb la cua. Al peu de les cartes, desijant i tement la improbable resposta, tenia la delicadesa d'anotar-hi un apartat de correus. Un dia, mesos després, hi vaig rebre una nota breu, de lletra elèctrica, emplaçant-me a una trobada en un bar del centre. No sabia què em trobaria. Seria una empirista que demanaria proves, fotografies, gravacions? O bé una idealista que només demanaria compassió? Però només em va caldre veure les ungles mal despinades i el gíntic primerec per entendre que sota aquella màscara de maquillatge hi havia una persona, no una abstracció. Va buidar mig gíntic sense dir res, pràcticament quilà levat d'una lleugera tremolor a la cua de l'ull. Després va obrir la boca i el que va dir vaig trigar a entendre-ho, però ara donaria qualsevol cosa per no oblidar-ho. Lentament, repetint mentalment les seves paraules, vaig anar entenent —o creient que entenia— el que hi ha sota la pols de la rutina, de la humiliació contínua i quotidiana, de la fragilitat simètrica d'aquells dos éssers a banda i banda de la taula d'un bar sorollos. Vaig anar entenent molt a poc a poc, fent-m'hi mal, com si descabdellés un fil de pua, la sorprenent capacitat humana d'acceptar la soledat i abraçar la companyia en un sol i mateix gest. Les seves paraules tenien forma de proposta, d'invitació. Eren, com el temps i la bellesa, una invitació a totes les festes amb data de caducitat.

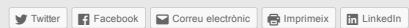
Així han estat, d'aleshores ençà, des de fa mesos, els encontres després de l'encontre. la pròrroga, l'overtime per a tu insospitat. A l'habitació de l'hotel, jo agafava el que quedava del tub de crema d'afaitar, que era sobre el marbre del lavabo, rebregat com un penis satisfet, i m'afaitava la galta imberbe. Trucaven a la porta. Ella entrava amb un pas ni massa ràpid ni massa lent, sense trair impaciència ni reserva, només fatalitat. S'asseia a la cadira mirant-se aquelles ungles sempre a mig pintar o despintar. Jo imitava fins els teus silencis. Cal dir que la lligava amb una passada doble? Mai no he dirigit cap dramaturg amb la fidelitat dement amb què et rececava a tu. Cada gest, cada insult, cada fiblada que m'acabaves d'entregar, eren religiosament traspassats a ella. A través meu, t'has estimada com mai. Ja no calien cartes. Escrivíem sobre el mateix llençol brut, de la mateixa manera com en una màquina d'escriure és possible d'obliterar una lletra perdudint una altra a sobre amb més força. Algunes vegades, si ella arribava quan el llençol encara era humit, jo la feia estirar nua sobre el llit, alçava el llençol i, com si fos la placa matriu d'una impremta, el petjava contra el seu cos i hi estampava la perfecta imatge inversa de la nostra obstinada soledat.

Avançament editorial per gentilesa de Leonard Muntaner editor

Comparteix això:

Relacionats

Xavier Dilla
A "Slawomir Mrozek"

Xavier Farré
A "El traduir"

Salvador Company
A "L'inedit"

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Xavier Zambrano

— Maria Climent

Roger Pelàez →